

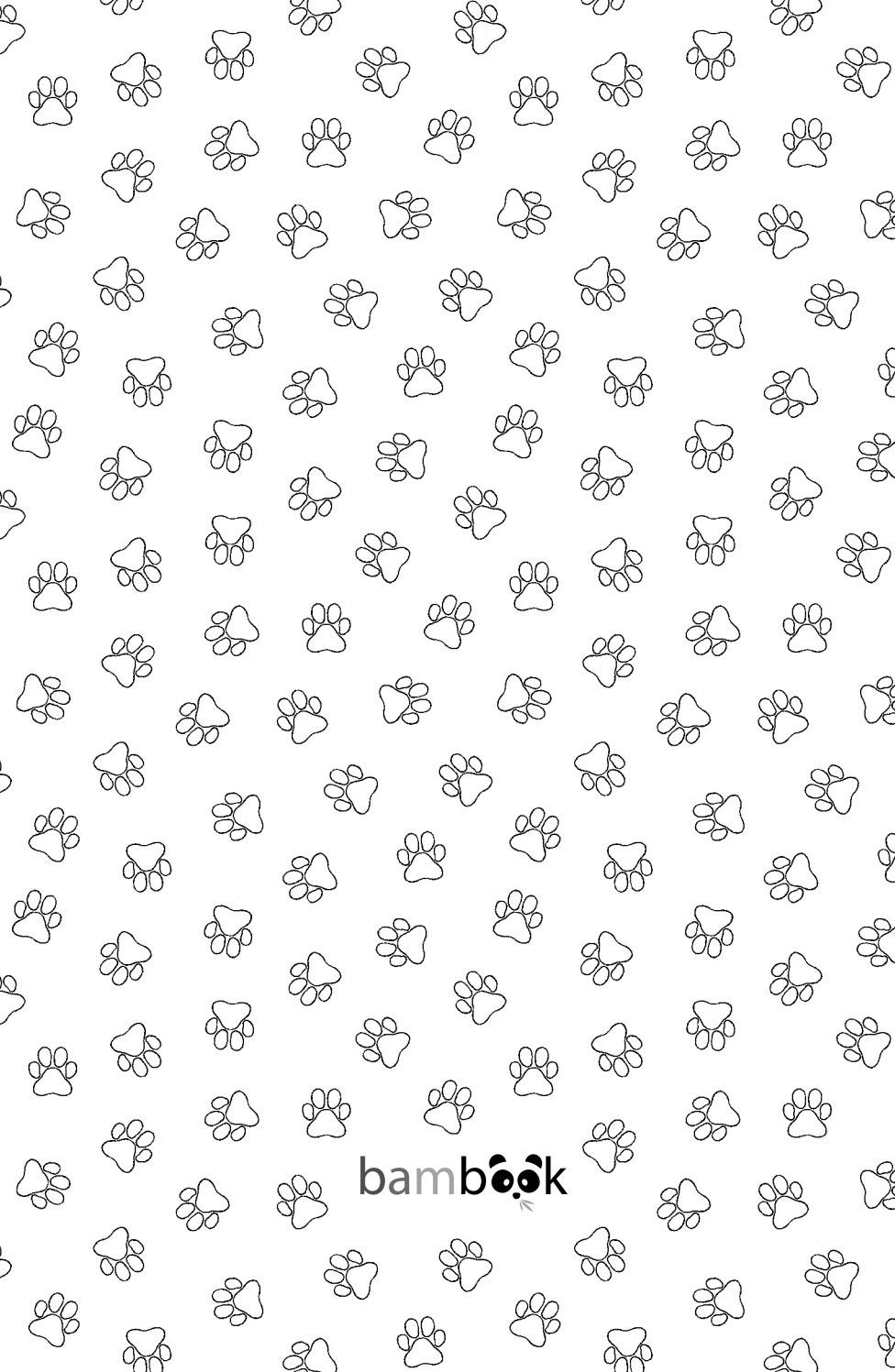
Zázračné štěňátko

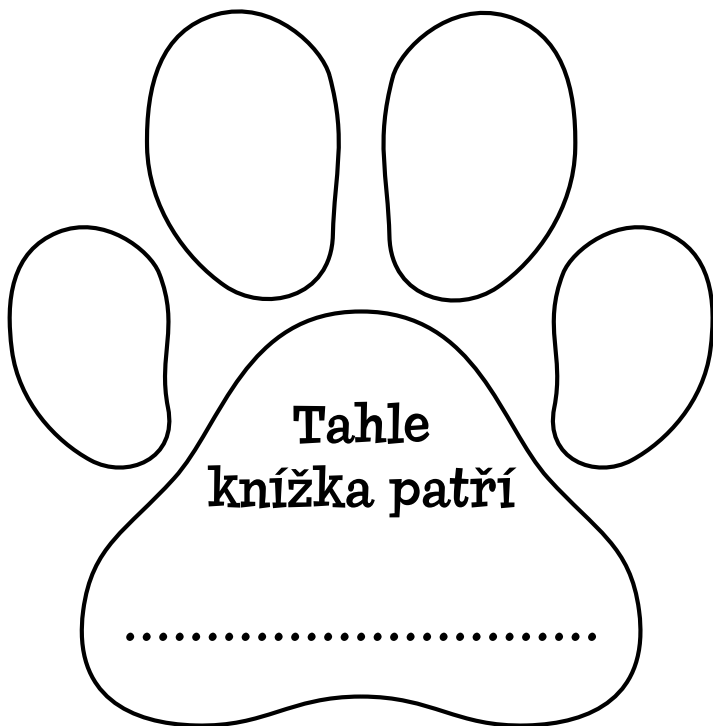
KOUZELNÝ KOBEREČ

Hayley Dazeová

bambóok

bamb**o**ok

**Tahle
knížka patří**

.....

Zázračné
štěňátko

KOUZELNÝ KOBEREČ

Zázračné
štěňátko

KOUZELNÝ KOBEREČ

Hayley Dazeová

Danielovi a Charlottě,
mým dvěma vzácným dobrodružstvím

Šmudlík, malé štěňátko, kouzlení má rád,
s Rozárkou a Jendou chodívá si hrát,
v kalužích si hopsají, co je nuda, neznají.

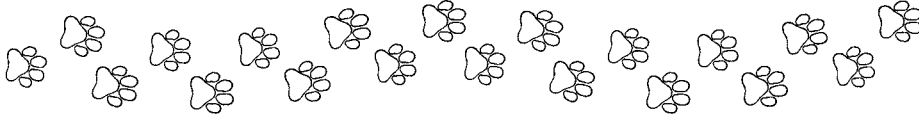
Na dobrodružství velká vypraví se hned,
s nezbedníkem malým objevují svět,
je to prima štěňátko, poznáte ho zakrátko.

Obsah

První kapitola Zlobivé štěňátko	 13
Druhá kapitola Šmudlík mizí v kaluži	 31
Třetí kapitola Kouzelný závod	 41
Čtvrtá kapitola Rozárka zachránkyně	 47
Pátá kapitola Blízko cíle	 53
Šestá kapitola Princezna má problém	 63
Sedmá kapitola Splněné přání	 73
Osmá kapitola Šmudlíkova kouzla	 87

První kapitola

Zlobivé štěňátko

Rozárka skákala po pěšince na dědečkově zahradě. Místy se brodila loužemi a voda od holínek stříkala do dálky. Užívala si, že se jí na oblečení objevují puntíky z bláta a v copáncích se jí usazují dešťové kapky. *To je paráda, pomyslela si Rozárka, kdyby se konala*

olympiáda ve skoku do kaluží, byla bych určitě světovou šampionkou!

Rozárka prokličkovala posledním úsekem cestičky a řítila se do pomyslné cílové rovinky. Zrovna když doskákala k poslední kaluži, hupslo tam nečekaně neznámé štěňátko a postríkalo ji.

„Ahoj, pejsku!“ pozdravila vesele Rozárka a ždímalala si vodu z copánků. „Kde ses tady vzal?“ Sklonila se ke štěňátku, aby se mu podívala na obojek, ale žádný nemělo. „Ztratil ses?“

Štěňátko pohotově zavrtělo hlavou. Ze zplihlých oušek mu při tom stříkaly kapky vody.

„Chtěl by sis se mnou a s mým bratrancem Jendou hrát?“ zeptala se

Zázračné
štěňátko

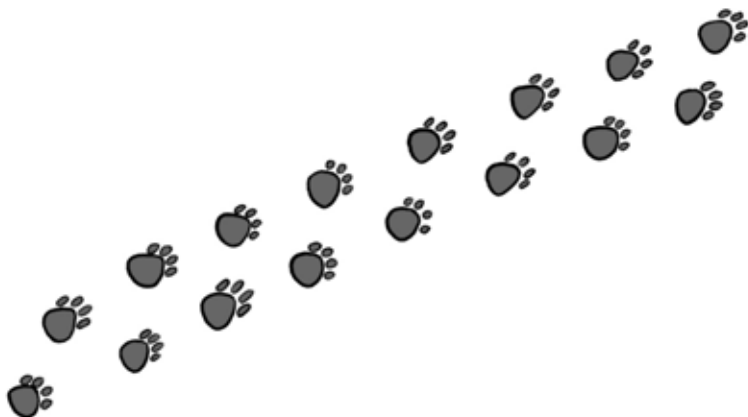
Rozárka a rozběhla se po zahradní pěšince. Štěně bez váhání pelášilo za ní. Dveře chaty byly otevřené dokořán, a tak Rozárka s pejskem vtrhli rovnou do obývacího pokoje.

Jenda seděl na okenním parapetu a zaujatě si četl knížku s hádankami. Zvedl oči a upravil si brýle, které mu sklouzly na špičku nosu. „Řekl bych, že štěňata do domu nesmí,“ prohlásil ustaraně. „A zvláště ne mokrá štěňata s tlapkami od bláta!“

Pejsek hopsal po místnosti, drcl do Jendovy hromady knížek a dědečkova stojanu na deštníky. Všechno popadalo na zem. Pak přiběhl k Jendovi a vyškubl mu z ruky rozečtenou knížku.

„Hej! Koukej mi to vrátit!“
vykřikl Jenda, ale usmíval se. „Ty nejsi
jen od bláta, ty jsi navíc ještě pěkné
zlobidlo, vid’?“

Jenda se rozběhl za štěňátkem
a Rozárka se pustila za Jendou.
Za Rozárkou a štěnětem zůstávaly
na podlaze dědečkova obýváku blátivé
stopy. Teď tam navíc byly rozházené
knížky a deštníky.

Pejsek se zničehonic zastavil uprostřed perského koberce. Jenda o toho malého rošťáka zakopl, udělal kotrmelec a rozplácl se na zem. Rozárka se přes něj překulila, takže na koberci se rázem utvořil chumel rukou a nohou a mezi nimi se vesele mrskal ocásek. Štěně se ze všeho toho zmatku obratně vyprostilo ven, upustilo knížku před Jendou a olízlo mu tvář. V očích mu svítily nezbedné plamínky, bylo vidět, že má za lubem nějakou rošťárnu.

„Fuj!“ otrásl se Jenda a zvedl svou knížku štítivě za roh. „Je celá oslintaná.“

„Ale no tak, Jendo,“ omlouvala štěňátko Rozárka. „Chce si jenom hrát, stejně jako já. Trčíme tady v dědečkově